

Nép sorsa, emberek végzete

(Történet a pozsonyi csatáról,
meg arról ami azután következett)

T. Igor Csaba könyve

A franckeráj katonái

– Emberek! Kerecse! Desznyó! Bokony! Hol vagytok!

Majd amikor egy kis idő eltelt, újakezdte.

– Embereeeeek! Desznyó!!!

Nagydarab, kövér ember volt a kiabáló, a ház tornácán állt és nézett mindenfelé. A ház jó vastag gerendákból volt mesterséggel összerakva. Cölöpökön állt, láttatva egyrészt azt, hogy gazdag ember a gazdája, másrészt meg azt is, hogy a területet néha el szokta árasztani a víz. Ám most augusztus volt, víz csak valahol a messze távolban csillogott. Ott, ahol folyt a folyó. Majdnem közvetlenül a ház mellett, egy gerendához kikötve egy lovacska is lógatta a fejét. Jobb híján – legelészett. Harapdálta a megmaradt gyér fűvet.

A hívott emberek csak nem jöttek. Csak egy idő múlva lett láthatóvá egy legény. Nem sietett túlságosan, de nem is volt lassú.

– Hol voltál, lustaság? Hát nem megmondtam, hogy ugorjatok, ha hívlak? És ha éppen ölnének? Hol vannak a többiek?

A legényke tisztelettudóan felelt:

– Bocsáss meg Ibrahim gazda, de jöttem ahogy lehetett. Szétszéledt a sok állat, azt hajtottuk össze. A marhákat.

– A marhákat? Aha! S a másik kettő?

– Ők most is ott vannak. Dolgoznak.

– Desznyó is?

– Ő is! Ő a leginkább!

Az előbbi párbeszédből annyi minden esetre világossá lett, hogy a ház gazdája muszlim, vagyis ahogy akkoriban nevezték, izmaelita. Vagy „szerecsen”.

– Figyelj ide fiam! Imádkozni akarok! Most van az ideje. Hát, ha valamit látsz a közelben, vésd az eszedbe, s amikor végeztem, elmondod! Jó?

– Igenis! Úgy lesz!

Ezzel a kövér ember leakasztott a házfalról egy kicsi szőnyeget, nehezen négykézlábra ereszkedett, majd térdre, és elkezdte az imádkozást a saját vallása szerint.

Kerecse a továbbiakra nem volt kíváncsi. Sokszor látta már, minden nap ötször. Hát inkább kifelé fordult, mintha valóban örködné. Persze, nem volt arra szükség. Békés volt a birtok. A környék is. De ha már egyszer elszegődött ahhoz az emberhez testőrnek, hát végezze a dolgát.

Mire Ibrahim elvégezte a délutáni imádkozását, elősompolygott a másik két fiatal is. Desznyó magas, vékony legény volt, Bokony ezzel szemben széles és kövérkés. Talán nem annyira mint a gazdájuk, de eléggé. Kerecse többször is gondolkozott már azon, hogy miért adtak a társának olyan nevet, mikor semmiben sem hasonlított a háziállathoz. Aztán elintézte magában a dolgot azzal, hogy alighanem a Rosszat akarták ilyen módon távol tartani az újszülöttől. És Bokony? No, ő alighanem valami olyan népből való, ahol ilyen neveket szoktak adni. Bolgár, vagy hun, vagy besenyő. Talán.

Ibrahim kikérdezte a másik kettőt is. Főképpen arra volt kíváncsi, hogy mind megvannak-e a szürkék.

– Azt hiszem. Én nem számoltam. Nem is tudnék annyit számolni. De látásra megvannak.

– Na! Jól van. Mehettek! Te nem – intett Kerecse felé – veled még beszédem van! Gyere be a házba!

Bementek hát.

– No fiam! Két dolgot is akarok mondani neked. Az egyik, hogy estefelé egy ember kell ideérjen. Úgy hívják, Nemvaló. Érted? Nemvaló. Ő is eszékely. Mint te. Csak ő már idősebb. Valami dologban jár, s ígérte, hogy bejön. Hát majd legyél ott amikor beszélünk, mert neked is tudnod kell! Biztonság dolgában jár.

– Itt leszek – ígérte a legényke. Volt összesen valami tizenhét éves forma, de jó izmos, erős. El lehetett képzelni róla, hogy testőrnek szegődött. Ám amellet, mint láttuk, egyéb munkákra is felhasználta őt Ibrahim – majd igyekszem figyelni. Mehetek?

– Még van! Kettőt mondtam!

– Figyelek!

– Nahát! A lányomról van szó.

– Szemdről?

– Igen. Mostanában túlságosan sokszor látlak a közelében. Békén hagyd!

– Panaszkodott? – rebbent meg a szeme a fiúnak.

– Nem! Annál ő sokkal szelídebb. De én láttam. S nem szerettem azt, amit láttam!

A fiatalember kiegyenesedett. A szeme is kicsire húzódott, s valóban hasonlított ekkor a madárhoz. Amelyről elnevezték.

– Uram! Kerecse nembéli Kerecse vagyok! Szabad eszékely ember, nem valami szolga! Ne tévesszen meg téged az, hogy ide szegődtem! Addig tartasz meg ameddig neked hasznos, de én is addig maradok, ameddig nekem jó. Így szól az egyezés – a gazda nem szólt, csak figyelt. Mert bár a fiatal fiúról tudta jól, hogy olyan szelíd, mint a galamb, ám most valami bicskaféle volt a kezében, azzal játszadozott, és Ibrahim többször látta már, hogy azzal mire képes. De most nem volt semmi vészjósló a fiúban, csak a megfeszült figyelem látszott rajta. És most folytatta is – Szemd nagyon szép és én szeretem! És ő is engem! És ha már így vagyunk, meg is kérlek tisztelettel, hogy add őt hozzám! Feleségül.

A gazdag ember a fejét ingatta.

– Nem! Jó fiú vagy, de nem lehet! Szemdnek már megvan a jövődöbelije. Megegyeztem. Ne zaklasd hát, mert csak kínozni fogod! Szemd azt teszi, amit a mi törvényünk parancsol! Értetted?

A fiú elszontyolodott.

– Hát semmiképp nem lehetséges? És ő tud róla?

– Semmiképp! És tud. Csak, ha valami nagy dolog, ha nagyon nagy dolog történik, de még akkor is csak halovány reményed lehet! Érted?

– Értem. De! Uram! Én TUDOM, hogy az a nagy dolog meg fog történni. Csak hogy azt is tudom, hogy... de nem! Ezt, ilyet, jobb, ha nem ejtek ki a számon. Hogy nehogy beteljesedjen! Mert a kimondott szónak teremtő ereje van!

– Netene! – a gazda meghökkent – tán csak nem jós lettél?! Na, most minden esetre, mehatsz! Aztán amikor jön az az ember, itt legyél!

Amíg bandukolt a fiatalember, hogy cimboráival találkozzon, természetesen Szemd járt az eszében. A kislány abban az időben tizenöt éves volt, viruló szépség, nevéhez illően ígéző szemekkel rendelkezve. Egyáltalán nem ment csodaszámba, hogy Kerecse barátunk, ha a közelében volt, meg sem látott más nőnemű személyt. Pedig valójában elég sok volt olyan is. Elég nagy volt az Ibrahim birtok. A gazda eleinte főleg pénzügyekkel foglalkozott a környékbeli egyéb urak kiszolgálására de, hogy valaki felhívta a figyelmét a hely adottságaira, elkezdett, eleinte csak kicsiben, amúgy mellékesen, minden egyébbel is foglalkozni. Fiatal korában fegyverviselő is volt, de aztán meghízott, a gyorsasága is részben odalett, hát más megélhetés után kellett néznie. Főleg, hogy két feleségét is el kellett tartania. Gyereke ugyan, az előbb emlegetett Szemd kivételével, valami nem ismert okból nem volt, bár szeretete volna, hogy legyen. Hát annak az egynek igyekezett a lehetőség szerint minden lehetséges kényelmet biztosítani. A két feleség közül az egyik korban nagyjából ott tartott mint ő maga is, a másik fiatal volt. Gazdag ember létére, egy gyéren lakott országban, megtehetette volna azt is, hogy a két feleség közül az egyiket csak ágyasként tartsa, de aránylag tisztességes lévén, inkább feleségnek minősítette. Joga volt hozzá a